

dem, paadrager sig en Legemsbeskadigelse, som medfører, at de maa tilbringe Resten af deres Liv som delvis Invalider, saa nægter man fra Statens Side at tildele dem en passende Invalidforsørgelse. Det forekommer mig, at Staten ikke kan være denne Fremgangsmaade bekendt; der er her et Omraade, hvor vi fra alle Partiers Side maa være interesseret i, at der sker en Forandring. Den højtærede Finansminister vilde høste megen Anerkendelse fra alle Sider i denne Sal og fra alle Sider i Befolkningen, hvis disse Andragender blev behandlet med mere Velvillie, end det synes at have været Tilfældet hidtil. Hidtil har det staaet for Befolkningen, som om Afgørelserne ikke er i Overensstemmelse med den almindelige Retfærdighedsfølelse. Det er muligt, at Afgørelsen af den Slags Sager rettest bør henlægges under et andet Forum end hidtil; det er vistnok Tilfældet i Sverige, men det skal jeg ikke udtale mig nærmere om, men jeg vil meget ønske, at disse Andragenders Skæbne maa blive en anden end hidtil, saaledes at der bliver set paa dem med mere Velvillie.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg skal i Anledning af den sidste ærede Talers Bemærkninger sige, at Andragenderne om Invalidforsørgelse bliver behandlet med den størst mulige Velvillie. Skulde man rette nogen Anke mod de Afgørelser, Finansministeriet i saa Henseende træffer, skulde det være den, at de stundom gaar Loven lovlig nær. Vi har jo nemlig i vore Afgørelser at rette os efter Loven og ikke efter, hvad man i Befolkningen i og for sig maatte anse for mere eller mindre retfærdigt. Der er navnlig een Betingelse, som vi er forpligtet til at rette os efter, og som vi ikke kan komme udenom, og det er den, at det skal være konstateret eller i hvert Fald i høj Grad sandsynliggjort, at vedkommende Beskadigelse er paadraget ved Tjenesten. Det er nemlig derpaa, at adskillige af disse Andragender strander. Der kan i mange Tilfælde ikke være Tvivl om, at vedkommende er beskadiget og har lidt Afbræk i sin Arbejdsevne, men det, det drejer sig om, er at faa bevist eller dog i det mindste sandsynliggjort, at ved-

kommende har paadraget sig Beskadigelsen under og ved Tjenesten, og her mener jeg, at de Afgørelser, der træffes af Finansministeriet, er ganske overordentlig liberale. Saa snart der kan siges at være endog blot nogen Sandsynlighed for, at Skaden er paadraget ved Tjenesten, faar vedkommende sin Understøttelse.

Jeg skal saa sige et Par Ord om de to Andragender, der er henvist til Under søgelse af Finansministeren. Det ene er fra Arbejdsmand Sofus Marinus Olesen af Aarhus, som har en Hofteskade. At han har paadraget sig denne ved Tjenesten, er ikke bevist. Det er endogsaa meget usandsynligt efter samtlige foreliggende Lægeerklæringer. Det højeste, man kan sige, er, at denne Hofteskade, som han rimeligvis havde paadraget sig udenfor Tjenesten, og som sandsynligvis stammede fra en Tid, længe før han kom i Tjenesten, muligvis kan være forværret i Tjenesten. Naar det højtærede Finansudvalg har henvist Andragendet til Undersøgelse, er det dette Moment, som kunde tale til Fordel for vedkommende. Jeg skal behandle Andragendet med størst mulig Imødekommenhed.

Det andet Andragende, jeg skal omtale, er Andragendet fra kasseret Korporal Jens Chr. Nielsen. Her er noget lignende Tilfældet. Det drejer sig her om en Øjenskade, hvis Paadragelse under og ved Tjenesten heller ikke i mindste Maade er bevisliggjort eller sandsynliggjort. Øjenskaden er desværre sikker nok, men om han har paadraget sig den under Tjenesten, er ikke saa sikkert. Da Finansudvalget imidlertid nu foreslaar at henvise dette Andragende til Undersøgelse, skal der ogsaa blive set paa det med den størst mulige Velvillie, uden at jeg tør love noget med Hensyn til Udfaldet.

Endelig er der Andragendet fra Gudenaacentralen om Fritagelse for Ejendomsskyld til Stat og Kommune for dens Elektricitetsanlæg. Til Bedømmelse af denne Sag maa det erindres, at den gældende Lov om Ejendomsskyld opstiller visse Betingelser for Fritagelse og ligeledes visse Betingelser for, at Finansministeriet kan øve sin Dispensationsmyndighed. Ved Lov af 20. December 1918 bemyndigedes Ministeriet for offentlige Arbejder til at give forskellige jyske Amter og Byraad Koncession paa